

Sygn. akt XVII AmE 117/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogdan Gierzyński

Protokolant: sekretarz sądowy Ewa Naróg

po rozpoznaniu w dniu 2 listopada 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **Syndyka Masy Upadłości (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. w upadłości likwidacyjnej**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o ustalenie corocznej opłaty

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 24 czerwca 2014 r., znak (...)

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od powoda Syndyka Masy Upadłości (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. w upadłości likwidacyjnej na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Bogdan Gierzyński

Sygn. akt XVII AmE 117/14

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 24 czerwca 2014 r., Nr (...) na podstawie art. 34 ust. 1 w zw. z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012 r., poz. 1059 ze zm.) i art. 104 k.p.a. w zw. z art. 2 § 2 i 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2012 r., poz. 749 ze zm.) oraz § 6 rozporządzenia Rady ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz.U. Nr 60, poz. 387 i z 1999 r., Nr 92, poz. 1049) ustalił dla Syndyka Masy Upadłości (...) Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w K. coroczną opłatę należną za lata 2012 i 2013 z tytułu koncesji na obrót paliwami ciekłymi (...) z dnia 24 sierpnia 2004 r. Nr (...), na kwotę: 2012 r. – 200 zł, 2013 r. – 200 zł.

W uzasadnieniu decyzji Prezes Urzędu wskazał, że na skutek braku wniesienia opłaty, a także braku informacji niezbędnych do obliczenia opłaty z tytułu koncesji, organ regulacyjny ustalił jej wysokość za lata 2012 i 2013 na poziomie minimalnym, biorąc pod uwagę wysokość przychodów z działalności koncesjonowanej za 2010 r. powiększoną o wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych w 2011 r., tj. o (...)

Od powyższej decyzji odwołanie złożył Syndyk Masy Upadłości (...) Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w K. wnosząc o jej uchylenie oraz umorzenie postępowania.

Odwołujący wskazał, iż od dnia 15 lutego 2011 r. w związku ze sprzedażą w całości majątku nieruchomości (między innymi stacji autogazu) dotyczącego oddziału w N., na podstawie aktu notarialnego z dnia 15 lutego 2011 r. Rep. A (...) – nie była prowadzona przez spółkę (...) sprzedaż paliw ciekłych objętych koncesją Prezesa URE z dnia 24 sierpnia 2004 r. (...). W związku z powyższym, spółka w latach 2012 i 2013 nie osiągnęła żadnych przychodów z działalności objętej koncesją, zatem nie zachodzi okoliczność ustalenia opłat, a także ich nałożenia.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od powoda na rzecz Prezesa URE kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 24 sierpnia 2004 r., znak (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki udzielił spółce (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 31 sierpnia 2004 r. do 31 sierpnia 2014 r., której przedmiotem stanowiła wykonywana przez koncesjonariusza zawodowo w sposób zorganizowany i ciągły zarobkowa działalność gospodarcza polegająca na obrocie gazem płynnym przeznaczonym do napędzania pojazdów mechanicznych na stacji auto-gazu oraz na obrocie konfekcjonowanym gazem płynnym w butlach. **/k. 1-7 akt adm./**

Z kolei decyzją z dnia 27 października 2009 r., znak (...) Prezes Urzędu zmienił poprzednią decyzję w sprawie udzielenia koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 31 sierpnia 2004 r. do 31 sierpnia 2014 r. poprzez zmianę poprzedniej siedziby spółki na nową, tj. adres: ul. (...), W.. **/k. 9-11 akt adm./**

W dniu 15 lutego 2011 r. aktem notarialnym Repertorium (...) Nr (...) spółka dokonała sprzedaży nieruchomości do niej należących spółce (...) S.A. z siedzibą w R., znajdujących się w N. przy ul. (...), na których m.in. znajduje się stacja autogazu, budynki salonu sprzedaży z zapleczem biurowo-socjalnym, hurtowni, hurtowni artykułów motoryzacyjnych, automatycznej myjni, stacja autogazu oraz obiekt automotoryzacyjny. **/k. 17-31, k. 16/**

Przed dniem wydania postanowienia o ogłoszeniu upadłości (...) Sp. z o.o. zmienił siedzibę spółki – (...).

Postanowieniem z dnia 27 lutego 2013 r. Sąd Rejonowy (...) w K. Wydział X Gospodarczy w sprawie o sygn. akt X GU 223/12/11 ogłosił upadłość obejmującą likwidację majątku dłużnika (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. wpisanego do rejestru przedsiębiorców KRS za numerem KRS (...). **/k. 7/**

Powód nie wniósł opłat z tytułu koncesji na obrót paliwami ciekłymi za lata 2012 i 2013.

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również dokumenty załączone przez powoda do odwołania.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że stosownie do art. 32 ust. 1 pkt 4 P.e. wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi wymaga uzyskania koncesji. Fakt reglamentowania określonej działalności oznacza poddanie jej szczególnym rygorom ze względu na konieczność ochrony pewnych dóbr oraz swoistą gwarancję Państwa, że działalność ta będzie prowadzona zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Celem zapewnienia prawidłowego wykonywania koncesjonowanej działalności na przedsiębiorcę są nakładane obowiązki o treści wskazanej w koncesji.

Zgodnie natomiast z treścią art. 34 ust. 1. ustawy z dnia 15 czerwca 2012 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059), przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, wnoszą coroczne opłaty do budżetu państwa, obciążające koszty ich działalności.

Zawarta w ust. 3 ww. artykułu delegacja dla Rady Ministrów do określenia w drodze rozporządzenia wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa URE opłat koncesyjnych wskazuje, że opłaty te należy określić z uwzględnieniem wysokości przychodów przedsiębiorstw energetycznych osiąganych z działalności objętej koncesją, a także kosztów regulacji.

Opłaty, o których mowa w powyższym przepisie, są opłatami o charakterze administracyjnym. W razie niedotrzymania przez przedsiębiorstwo energetyczne terminu, o którym mowa w ust. 1 ustawy, Prezes URE dokonuje obliczenia opłaty. Opłaty koncesyjne są wnoszone do budżetu państwa, stanowiąc dochód tego budżetu. Należą one do kategorii tzw. „niepodatkowych należności budżetu państwa”, do których stosownie do treści art. 2 § 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (tj. Dz. U. z 2005 r., Nr 8 poz. 60 ze zm.) mają zastosowanie przepisy Działu III ustawy ordynacja podatkowa, regulujące m.in. zasady, wysokość i sposób naliczania odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych [vide: Czarnecka, Komentarz do art. 34 ustawy Prawo energetyczne].

Zasady określania należności z tytułu opłaty koncesyjnej zostały zgodnie z delegacją ustawową, zawartą w art. 34 § 3 P.e., uregulowane w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. z 1998 r. Nr 60, poz. 387).

W myśl § 1 ust. 1 powyższego Rozporządzenia, wysokość corocznej opłaty, wnoszonej przez przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, zwanej dalej „opłatą”, stanowi iloczyn przychodów przedsiębiorstwa energetycznego, uzyskanych ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie jego działalności objętej koncesją, osiągniętych w roku poprzedzającym ustalenie opłaty, oraz współczynników opłat, z zastrzeżeniem § 2. Zgodnie natomiast z § 4 ust. 1 ww. Rozporządzenia, opłatę wnosi się w terminie do 31 marca każdego roku, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3. Ustęp 2 stanowi, że przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji z urzędu, wnosi pierwszą opłatę w terminie do 30 dni od dnia wydania koncesji. Zaś zgodnie z ust. 3 w terminie określonym w ust. 2 pierwszą opłatę wnosi także przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji na wniosek, jeżeli w roku poprzedzającym udzielenie koncesji uzyskało przychody ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie działalności objętej tą koncesją.

Opłatę z tytułu udzielenia przez Prezesa URE koncesji zalicza się do szeroko rozumianych świadczeń ponoszonych na rzecz państwa, określanych mianem opłat administracyjnych, kwalifikowanych jako jeden z rodzajów danin publicznych. W literaturze przedmiotu wskazano, że opłata, podobnie jak podatek, jest świadczeniem pieniężnym, ogólnym, bezzwrotnym, przymusowym. Opłaty pobierane są w związku z wyraźnie wskazanymi usługami i czynnościami organów państwowych lub samorządowych, dokonywanymi w interesie konkretnych podmiotów przez co stanowią swoistą zapłatę za uzyskanie zindywidualizowanego świadczenia oferowanego przez podmiot prawa publicznego.

Opłata z tytułu opłaty koncesyjnej, tj. opłaty należnej od podmiotu, któremu została udzielona koncesja, jest opłatą płatną „z góry” do 31 marca każdego roku, niezależnie od tego czy działalność koncesjonowana wykonywana jest przez cały okres, za który opłata zostaje uiszczona. Jej wysokość jest natomiast ustalana na podstawie przychodów osiągniętych w roku poprzedzającym jej ustalenie. Sam zaś obowiązek zapłaty powstaje z dniem 1 stycznia każdego kolejnego roku, na który koncesja została udzielona.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że nie zachodzi sytuacja, w której można byłoby stwierdzić, iż opłata za lata 2012 i 2013 jest nienależna. Za chybione należy zatem uznać stanowisko powoda, wskazującego na brak wymogu uiszczenia opłat w podanym wyżej okresie ze względu na zaprzestanie prowadzenia przez powoda działalności gospodarczej. Nie sposób bowiem przyjąć, że opłata koncesyjna jest świadczeniem stricte ekwiwalentnym,

albowiem delegacja ustawowa do wydania rozporządzenia w sprawie opłat odrywa jej wysokość od faktycznych kosztów podmiotu udzielającego koncesji.

Widać zatem wyraźnie, że chociaż opłata ta jest uiszczana w związku z przyznaniem praw wynikających z treści koncesji, to jednak nie odnosi się ona do faktycznego wykonywania działalności koncesjonowanej lecz do jej hipotetycznej możliwości, na co wskazuje moment jej uiszczenia tj. z góry za cały rok oraz oderwanie wartości tejże opłaty od faktycznie zrealizowanych w danym roku obrotów, a ustalenie jej na podstawie obrotu z roku poprzedniego. Opłata ta nie jest bowiem świadczeniem przedsiębiorstwa energetycznego, które wnosi ono proporcjonalnie do okresu, w którym korzysta z udzielonej sobie koncesji. Wprawdzie stanowi ona (opłata) w pewnym sensie swoistą cenę za prawo prowadzenia działalności koncesjonowanej, ale nie jest ustalana w wysokości proporcjonalnej do okresu ważności koncesji, ani też nie pozostaje w związku z realnie osiąganym dochodem w roku, w którym powstał obowiązek zapłaty opłaty.

Należy stwierdzić, iż obowiązująca ustawa nie przewiduje możliwości nie wniesienia opłaty w związku z zaprzestaniem faktycznej działalności gospodarczej. Opłata ta jest bowiem należna z uwagi na sam fakt posiadania koncesji w danym okresie. Opłata dla każdego rodzaju działalności objętej koncesją nie może być mniejsza niż 200 zł i większa niż 1.000.000 zł. Wysokość opłaty oblicza przedsiębiorstwo energetyczne. Przedsiębiorstwo energetyczne jest obowiązane udokumentować prawidłowość obliczonej opłaty oraz przedstawić Prezesowi URE dane stanowiące podstawę jej obliczenia.

Z zebranego materiału dowodowego wynika, iż Odwołujący dwukrotnie uchylił się od wniesienia opłaty koncesyjnej za lata 2012 i 2013, jak również nie dążył do podjęcia jakichkolwiek środków w celu uiszczenia opłat. Opłatę tę przedsiębiorstwa zobowiązane są więc wnosić z uwagi na sam fakt, że koncesja została im udzielona, niezależnie od tego czy przedsiębiorstwo energetyczne prowadzi faktycznie działalność, do której uprawnia koncesja, czy jej nie prowadzi. Nieistotnym jest więc również, jak długo przedsiębiorstwo prowadziło w danym roku działalność, a także czy koncesja została mu w ciągu roku cofnięta lub czy ewentualnie wygasła. W przedmiotowej sprawie nie doszło do wygaśnięcia koncesji udzielonej powodowi. Natomiast z początkiem roku 2012, a następnie w roku 2013, kiedy powstał obowiązek wniesienia opłaty za udzielenie koncesji powód istniał jako przedsiębiorca koncesjonowany. Dlatego też do dnia 31 marca 2013 r. i 31 marca 2014 r. roku obowiązany był on wnieść opłaty za udzieloną koncesję. Wobec powyższego, nie ma znaczenia dla określenia obowiązku fakt sprzedaży nieruchomości należących do spółki w roku 2011, albowiem koncesja obejmowała obrót gazem znajdującym się w butlach gazowych. Sprzedaż nieruchomości nie świadczy zatem o braku prowadzenia działalności gospodarczej, co w niniejszej sprawie i tak nie ma istotnego znaczenia, gdyż podmiot nie został wykreślony z rejestru podmiotów koncesjonowanych wobec „trwania” koncesji udzielonej do 31 sierpnia 2014 r., czego powód nie kwestionował.

Należy bowiem w tym miejscu wskazać, iż obowiązek wniesienia opłaty jest wymagany z mocy samego prawa (art. 493 § 1 k.s.h.) ale również dlatego, że na podstawie art. 42 P.e. koncesja wygasłaby dopiero z dniem wykreślenia z Krajowego Rejestru Sądowego, do czego nie doszło. Dodatkowo należy stwierdzić, że obowiązek wniesienia corocznej opłaty za udzieloną koncesję był powodowi znany, albowiem wynikał wprost z pkt 7 pouczenia koncesji powoda, jak i tego samego punktu 2.3.1. koncesji, a także art. 493 § 1 k.s.h. w konsekwencji stwierdzić należy, iż pozwany prawidłowo ustalił wysokość opłat rocznych określając je w minimalnej wysokości, mając na względzie przychody powoda ze sprzedaży w 2010 i 2011 roku powiększone o wskaźniki cen towarów i usług konsumpcyjnych.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z art. 98 § 3 w zw. z art. 99 k.p.c. Do kosztów niezbędnych do celowej obrony zaliczono poniesione przez pozwanego koszty zastępstwa procesowego w wysokości 360 zł określonej w § 14 ust. 3 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

SSO Bogdan Gierzyński